

Autor: Jean-Yves Camus

Mladý Dominique Venner (vlevo, ve výsadekářské uniformě) během protestu proti alžírské nezávislosti.

21. května 2013 Dominique Venner ukončil svůj život, když si v pařížském chrámu Notre Dame vložil do úst hlaveň zbraně. „Sebevražda odpůrce rovnosti manželství“, „sebevražda někdejšího příslušníka OAS“ 1]... takto byla jeho smrt předložena veřejnosti.

Ani po pěti letech, přestože památka tohoto aktivisty v řadách radikální pravice dosud žije, ale bohužel v mediálním hlavním proudu nedošlo k zásadnější korekci tohoto nesprávného výkladu.

Tento historik a spisovatel se zúčastnil všech bitev krajní pravice 50. a 60. let – vždyť svůj ideál popisoval jako „vojensko-mystický řád“. Později však s aktivní činností ve skupinách, jež podle něj sklouzávaly ke sterilnímu aktivismu a do štítu si hrdě vytyčovaly své porážky, skoncoval. Ještě než se etabloval v jednu z čelních postav **Nové pravice**, s níž sdílel víru v etnopluralismus, pohanství i elitářství, vytvořil si Venner svou vlastní ideologii.

Udržoval si nezávislost na politických stranách i klanech. Pohnutky jeho rozhodnutí vzít si život byly stejně jako u každé sebevraždy osobní, a tak je na místě zachovávat ve všech komentářích jistou míru zdrženlivosti. Přesto lze však jednoznačně říct, že jeho důvody zůstanou lidem, kteří nesmýšlejí obdobně jako on, v podstatě kompletně nesrozumitelné. Jeho slova o tom, jak se „postavit smrti“ z knihy rozhovorů *Šok dějin* (*Le choc de l'histoire*, Via Romana), vydané roku 2011, zapůsobí na toho, kdo se nepohybuje na intelektuální pravici, jako cosi z jiného světa.

Jeho čin odkazuje v první řadě k etice cti a života antických Římanů a Řeků, kteří si o své smrti chtěli rozhodnout sami. Zapadá to do jeho pojetí pohanství: pohan nevěří na „záhrobní svět“ – jeho život se odvíjí tady a teď a jeho osud nespočívá v rukou jiného pána, určuje si jej sám svými volbami. Jedná se o čin náležející politické sféře, jak ukazuje i následující prohlášení: „Považuji za nezbytné obětovat se ke zlomení letargie, která na nás tak dusivě spočívá.“

Na omylu by však byl ten, podle něhož se tato Vennerem kritizovaná společenská „letargie“ omezovala jen na **svazky osob stejného pohlaví**. Jako většina lidí v jeho politickém táboře věřil, že tento zákon je jen jednou ze součástí širšího programu řízené destrukce evropské civilizace „globalismem“, již považoval už za z větší části dovršenou.

Za nadcházejícím zánikem naší civilizace viděl v první řadě to, čemu říkal „zločin nahrazení našeho lidu“ – tedy strukturální, nezvratnou a v jeho očích „násilnou“ proměnu francouzského i evropského etnického substrátu prostřednictvím imigrace a rasového míšení.

Přestože nepochybně podporoval „Francouzské jaro“, 2] jasně vnímal existenci jeho jednotlivých proudů: od toho prvního – katolického, konzervativního a buržoazního – očekával málo nebo vůbec nic. Větší naděje vkládal spíše do tendence „identitární“. Katedrála jako místo dobrovolného odchodu byla snad poněkud překvapivou volbou u člověka, který se nijak netajil svým odmítavým postojem k monoteistickým náboženstvím.

Vennerova volba však nepostrádá jistou logiku: stejně jako řada militantů jeho ražení nechápal katolicismus ani tak jako záležitost víry, ale mnohem víc jako kulturu a kostely – projev skvělosti evropského ducha. Právě to Christine Boutinová nepochopila, když vyjádřila svou naději, že Venner v posledních okamžicích svého života přijal katolicismus.

S jistými idejemi zemřelého vyslovili souhlas i někteří zvolení pravicoví politici. Když se rozšířily zprávy o jeho sebevraždě, chopili se pomyslného mikrofonu: Thierry Mariani 3] promluvil o muži, který „vyznával pevné přesvědčení a skutečnou ideu Francie“, Hervé Mariton 4] pak přiznal, že s ním „v leccems lze souhlasit“. Tito lidé však osobnost Dominique Vennera „osekali“ na pouhého pořádkumilovného nacionalistu a odpůrce svazků osob stejného pohlaví, zatímco jeho skutečný závazek ve skutečnosti náležel etnokulturní vizi Evropy a její identity. Když tak Marine Le Penová reagovala slovy o „výsostně politickém“ gestu, učiněném ve „snaze probudit francouzský národ“, mělo to spojitost především s myšlenkou „výměny“ obyvatelstva – a to přesto, že se v diskurzu její *Front National*, která se v roce 2018 podobně jako o pět dříve stále pokouší „stát více mainstreamovou“, o imigraci už takto nemluví.

Celý okraj spektra politické i intelektuální elity spočívá na vyřčených i nevyřčených rozměrech této otázky.* Ale jak dlouho?

Poznámky autora

1] Organisation de l'Armée Secrète, neboli Organizace tajné armády (OAS) byla podzemní francouzská pravicová polovojenská skupina, která se na konci války o Alžírsko snažila zabránit nezávislosti této země. Venner byl za své členství v OAS odsouzen na 18 měsíců odnětí svobody.

2] Venner si vzal život krátce před pravicí pořádanými protesty proti svazkům homosexuálů v květnu 2013.

3] Politik středopravé politické strany Les Républicains.

4] Také republikánský politik.

O autorovi

Jean-Yves Camus je politolog, který se dlouhodobě věnuje krajní pravici ve Francii a Evropě.

Poznámka DP

* Tedy jak dlouho ještě vydrží schéma čili „zjednodušující konstrukce“, zužující Vennerovu pozici a životní horizont (pro ty, kteří k němu nepatří neviditelný, tj. v podstatě nesrozumitelný), jeho „velké odmítnutí“ strukturální, nezvratné a násilné proměny francouzského a evropského substrátu a řízené destrukce evropské kultury / civilizace globalismem na onoho „pořádkumilovného nacionalistu a odpůrce manželských svazků stejného pohlaví“.

Tento článek vyšel v původním francouzském znění na webu *Fragments sur les Temps Présents* 23. května 2018, v anglickém překladu *Dominique Venner & Death* pak o den později jako připomínka pátého výročí veřejné sebevraždy Dominiqueho Vennera na stránkách Counter-Currents Publishing. Z francouzštiny přeložil Jason Rogers.